

EĞİTİMİN DERDİYLE DERTLENEN SAYIN CUMHURBAŞKANIMIZA (2. Bölüm)

Bir defa şunu iyi bilelim. Her milletin kendine göre bir değer yargısı vardır. Bütün milletlerin ortak değer yargısı ise: “ BİLGİDİR” Bilgili isen değerli insansın. Sayın Aziz SANCAR beyefendi Nobel ödülü kazandı. En sade vatandaşımızdan Sayın Cumhurbaşkanımıza kadar milletçe sevindik. Hastalansanız, çocuğunuz da doktor olsa, çocuğunuzun bilgisine güven duymuyorsunuz, hangi doktora gidersiniz? Mutlaka konusunda uzman en iyi doktora gidersiniz. O doktorun dünya görüşünü düşünmeden. İkinci bir misal daha vereyim konunun iyice anlaşılması açısından. Çok pahalı bir kumaş aldınız. En yakın arkadaşınız terzi ama beceriksiz bir terzi. Kime götürürsünüz en iyi elbise diken terziye götürürsünüz. Çünkü aldığınız kumaş çar çur çur olmasın.

Aziz Sancar ve terzi misali ile neyi anlatmak istediğimi sanırım tahmin ettiniz.

Bugün anne- babaların en yumuşak karnı çocuğunun sağlığı ve eğitimidir. Her anne baba çocuğunun sağlığı söz konusu olduğunda lazım olan organını çocuğuna gözünü kırpmadan verir. Çocuğunun da çar çur olmaması için onun eğitimi konusunda lokmasından, giyiminden her türlü zaruri ihtiyaçlarından fedakârlık yaparak imkânlarını sonuna kadar zorladığının da yıllardır yakinen birebir şahidiyim. Çünkü bir baba olarak ben de çocuklarımla eğitimi için aynı fedakârlığı yaptım. İdarecilik hayatımda en çok sıkıntı çektiğim haftalar, okulların açıldığı ilk haftalardı. Bütün veliler, hatta öğretmen veliler bile çocuklarını iyi öğretmenlerin girdiği sınıflara düşürmek için elinden gelen çabayı gösterirlerdi. O öğretmenlerin dünya görüşüne ve ideolojisine bakmadan. Bugün de böyle değil mi? Parası olan veliler en iyi eğitim yapan özel okulları araştırırken, sade vatandaşlarımız da mahallesindeki okulda görev yapan en iyi öğretmende çocuğunu okutmanın mücadelesini veriyorlar. Çocuğu ilkokula başlayacak olan veliler daha bir sene öncesinden çocuğunun gideceği okulu ve o okuldaki öğretmen araştırması yapmıyorlar mı? Veliler çocuklarını, başarılı ve işini iyi yapan öğretmen arkadaşlarımla ideolojilerine görüş ve düşüncelerine bakmadan onların sınıfına düşürme gayreti içinde olduklarını kim inkâr edebilir? Nitekim bazı okullar bu problemin altından kalkamadığı için okula noter dahi getirdikleri oluyor. Bu tür misalleri daha da çoğaltabiliriz. Ancak ben, bizzat yaşadığım birçok misallerden biriyle konuya açıklık getireyim de yazıma itiraz eden öğretmen arkadaşlarıma cevap olsun.

1-İlimizde Fatih Anadolu Lisesi açıldı. Kurucu müdürü de merhum bilge arkadaşım, İsmet Sönmez kardeşimdi. Türkiye’yi gezen bir eğitimci olarak bugüne kadar okuluna ve öğrencisine âşık, Sayın Cumhurbaşkanımızın tabiriyle çok az adanmış müdür gördüm. Denizli’de Hayrullah Akgün, Ankara’da Mustafa Daşçı, Turgutlu’da

Tahsin Bozkurt belleğimde iz bırakan meslektaşlarımdır. Nitekim Tahsin bey emekli olur olmaz İzmir ve Manisa'daki bir çok özel okul peşine düştü. O ise kararını çok sevdiği Egenin önde gelen başarılı Özel Okullarından **KOCATÜRK** kolejinde karar kıldı. Şunu ifade etmeye çalışıyorum. İşini severek yapıyorsan, Cumhurbaşkanımızın tabiriyle adanmışlık ruhuyla çalışıyorsan sen milletin değil, millet sizin peşinizden koşturuyor. Bunu da bütün meslektaşlarıma hatırlatmak istedim.

Tekrar rahmetle anarak merhum İsmet Bey kardeşime dönmek istiyorum. Günün Valisi Sayın Rafet ÜÇELLİ Beyefendinin çocuğu da, Merhum İsmet Bey kardeşimin okulu, Fatih Anadolu Lisesinde okuyor. Valiyi de arkasına alan merhum arkadaşım okullarda ne sağcılığına, ne de solculuğuna bakmadan ilin en iyi öğretmenlerini valilik kararnamesi ile okulunda toplamaya başladı. Manisa Lisesi'nin de farklı görüşte olan en iyi öğretmenlerini de valilik kararnamesi ile benden habersiz okuluna atamasını yaptırmış. Kulağı çınlasın çok sevdiğim saydığım Milli Eğitim Müd. Yard. Sayın Yasin YÜCEL beyin başkanlık ettiği müdürler toplantısında kararnameleri çantasından çıkararak bu öğretmenlerin Fatih Anadolu Lisesi'ne atamalarının yapıldığını, öğretmen alışverişlerinin bu atamaları dikkate alarak yapalım, demesin mi? Ben hemen o anda velileri haberdar ettim. Veliler doğrudan Valilik katını basarak çıkan kararnameyi aynı günde iptal ettirdiler ve öğretmenler okulumuzda kaldı. Buradan öğretmen arkadaşlarıma seslenmek istiyorum. Korkma kardeşim mesleğinde bir değersen, mesleğini başarı ile icra ediyorsan bütün insanlar sana yol açar, herkes sana sahip çıkar.

2- Çok taze bir bilgi. Şehzadeler Belediyesinin desteğiyle okullarda seminerler veriyorum. Geçenlerde il merkezinde anlı şanlı bir okula gittim. Müdürü de fevkalade değerli, tecrübeli deneyimli bir arkadaşımız. Söz öğretmenlerden açılınca çekmecesinden bir dosya çıkararak bir öğretmenin girdiği sınıfların tümünden öğrencilerin verdiği dilekçeleri gösterdi. Hepsinin ortak dileği “ **Biz bu öğretmeni istemiyoruz. Hiç yararlı olamıyor, bu öğretmen bize zaman kaybından başka bir şey veremiyor, acilen öğretmeni sınıfımızdan alın(...) öğretmeni dersimize verin.**” Ama sadece bir sınıftan değil, öğretmenin dersine girdiği bütün sınıflardan kamilen aynı mahiyette şikayet dilekçesi “ **Öğretmeni sınıfa istemiyoruz (.....) öğretmenleri sınıfımıza verin.**” dosyalar dilekçeden taşmış. Aynı öğretmen parayı da çok sevdiği için bir de okulda açılan üniversite hazırlık kurslarına müracaat etmiş. Birinci günden başka, dersine giren öğrenci olmamış. Müdür bey anlatıyor: “ Sınıfa girdim hiçbir öğrenci sınıfta yok, yapayalnız kürsüde oturuyor. Ben bu öğretmenle nasıl okulumu başarıya götürebilirim?” diye müdür bey feryat figan ediyor. Haydi bakalım bu müdür arkadaşımın öğrencileri adına feryadına bir çare bulun. Bugünkü sistemde ne ilin milli eğitim müdürü, ne de ilin valisi çare bulabilir. Hatta bakan bile çare bulamaz. Tek yapabilecekleri şey öğretmeni alıp başka bir okula verebilirler. Bunun da garantisi yok aynı öğretmen mahkeme kararı ile tekrar

aynı okula üç ay sonra tekrar dönebilir. Dönme bile oradaki öğrenci de aynı sıkıntıyı yaşamayacak mı? Fakat bu okulun patronu siz olsanız ne yaparsınız? Vereceğiniz cevap belli “ Kulağından tutar atarım” Ama müdür ve ilgili makamlar 657 ye göre bir şey yapamıyor. Yıllardır öğrenciye zaman kaybından başka bir şey vermeyen bu öğretmeni, devlet sırtında taşıyor. (**Bu bilgiler afakî bilgiler değil, İstenirse bu bilgileri bütün üst makamlarla paylaşabilirim**)

3- İdareciliğim esnasında yaşadığım olayların hangi birini yazayım? Bir tanesini yazayım da gerisine siz karar verin. Yaz tatili bitti, okullar açıldı. Bir hafta sonra öğretmen arkadaşlarımdan biri, bir haftalık mazeret izni isteğiyle müracaat etti. Ben de kendisine “ Hayırdır hocam bir sıkıntın, bir üzüntün mü var?” dediğimde , “ Hayır müdür bey evimi boya badana yaptıracağım” demesin mi? soruyorum size, siz müdür olsanız ne yapardınız? Tabii ki vermezsiniz. Ben de vermedim. Çünkü devlet size kamunun hakkını korumak amacıyla o makamı size vermiş. Bu öğretmen haftada beş sınıfa girse, her sınıfta 40 öğrenci, çarpı 200 öğrenci. Haftada 15 saatten eder 3000 saat. Devletin sana emanet ettiği 200 öğrencinin hakkını koruyamayacaksın, dolayısıyla izin vermedim. Ama aynı öğretmen, aynı gün doktordan aldığı bir haftalık raporu önüme koydu. Buyurun bu öğretmeni sene sonunda hangi veli, hangi okul müdürü, hangi patron okulda tutar?

4- Bir öğretmenin yılda çok özel durumlarda 10 gün mazeret izni hakkı ile yılda sanırım 45 güne kadar rapor kullanma hakkı var. Çok iyi biliyorum ki koskoca bir yaz tatilinden sonra öğretim yılı içinde “ **HAKKIMDIR**” diyerek bu haklarını kullanan öğretmen arkadaşlar biliyorum.

4- İzmir’de ve ilimizde özel kolejlerde çalıştım, dar gelirli aile çocuklarına yönelik Manisa Belediyesine bağlı “MABEM “ dershanesi ile Soma’da Soma Belediyesine bağlı “SOBEM” dershanelerini kurduğumu yukarıda arz etmiştim. Gerek çalıştığım özel okullarda, gerekse kurucu müdürlüğünü yaptığım belediye dershanelerinde değil keyfi rapor, bir gün mazeret izni kullanan öğretmen görmedim. Zili kapıda bekleyen öğretmenler gördüm. Hasta olmasına rağmen izin verip evine istirahata gönderemediğim öğretmen biliyorum. Bir de herhangi bir devlet okuluna gidin zil çaldıktan sonra öğretmenler odasından çıkan öğretmenleri gözetleyin, sınıfa kaç dakika gecikme ile girecek. Tabi bu arada görev şuuru ve bilinciyle çalışan öğretmen arkadaşlarımı bu yazdıklarımın dışında tutuyorum. Sevmediği aşı size yemek için ısrar ne ise, yararlı olamayan öğretmeni derste oturup dinlemek de bir öğrenci için, işkencedir. Bugün sınıflarda görülen olumsuzlukların büyük oranda sebebi hazırlıksız derse giren öğretmen arkadaşlardır. Hayatta en büyük işkencelerden biri de boş laf dinlemektir. Hele kanı kaynayan bir genci boş lafla sırasında oturtamazsınız. Türkiye’de 900.000, Manisa ‘da görev yapan 18.000

öğretmenin hepsi de başarılı mı? Sene sonunda yukarıda sözünü ettiğim öğretmeni sistem dışına bırakın, göreceksiniz eğitimde sözünü ettiğim sıkıntıların yüzde doksanı büyük oranda hallolur.

Eğitimde sonuç almak istiyorsak insanı tembelliğe, miskinliğe ve durağanlığa sürükleyen ve insanları işe yaramaz hale getiren 657 ye göre yanlış tartan terazinin dilini düzeltelim. Genelleme yapmadan söylüyorum öğretmen evlerinde konken başından, kadın günlerinde pasta çörek toplantılarından kalkıp derse giren meslektaşlarımız, büyük bir özveri ile mesleğini icra eden arkadaşlara da kötü örnek teşkil etmektedirler. Eğitim, bir milletin istiklali ve istikbalidir. Mesleğinin hakkını vermeyen öğrenciye de, devlete de yük olan meslektaşlarımızın sistem dışına bırakılmalıdır. Aksi takdirde geçen yazımda belirttiğim gibi çöken küplerin altında sadece okul müdürleri değil, ülke olarak hepimiz kalacağız. Bu gidişle Afrika değil, korkarım Antartika ülkelerinin de gerisinde kalacağız. Çok açık yüreklikle söylüyorum bu şartlar içinde ne yaparsanız yapın eğitimde ileriye değil, geriye doğru yol almaya devam edeceğiz.

Bu arada öğretmen sendikalarına da bir çift sözüm var. Hep özlük hakları konusunda talepte bulunuyorlar, ama benim üyelerim aldığının karşılığını veriyor mu? diye, hiç kendilerini ve üyelerini eleştirdiklerini duydunuz mu? Şahsen ben duymadım. Hiçbir ayırım yapmadan bütün sendikalara sesleniyorum devletin bu denli alt yapı yatırımlarına karşılık üyelerinizin başarısızlığını hiç masaya yatırdınız mı? 72 ülke içinde neden 50. sıradayız. Evet, sendika başkanları, PISA 'nın sonucu içinizi sınıyor mu? Sinmiyorsa buna yönelik bir çabanız var mı? Var mı, yok mu özlük hakları ve para. Lütfen, en iyi işveren devlettir. Devletimizin kıymetini hep beraber bilelim ve aldığımızın karşılığını ödeyelim. Ödemeyen üyelerinizi de içinizde barındırmayın ve devlete yardımcı olun.

www.kadirkeskin.net